

Arrest

nr. 348 081 van 5 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van .

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco Mr. Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn en geboren te zijn in 2003, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 februari 2026.

Op 27 februari 2026, zijnde de dag van haar aankomst, dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in nadat zij werd tegengehouden op de luchthaven met een vals Duits visum in haar paspoort, onderweg naar Frankfurt, Duitsland, via Brussel. Op 26 maart 2026 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij. Zij gaat niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 22 april 2026 dient verzoekende partij een tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. Op 27 mei 2026 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek.

Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Ghanese nationaliteit, behoort u tot de Akram stam en hangt u het christelijke geloof aan.

U hebt een eerste verzoek tot internationale bescherming ingediend in België op 27 februari 2026 nadat u werd tegengehouden op de luchthaven met een vals Duits visum in uw paspoort, onderweg naar Frankfurt, Duitsland, via Brussel. Dit verzoek was het voorwerp van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van het subsidiair beschermingsstatuut van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 27 maart 2026. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U heeft op 22 april 2026 een eerste volgende verzoek om internationale bescherming ingediend. U had een eerste persoonlijk onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 april 2026.

Ter staving van uw eerste en uw volgende verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan: uw vader overleed, waarna madame Linda u in haar huis nam in Accra. Zij dwong u tot lesbische prostitutie, waardoor u gevoelens kreeg voor vrouwen en u zichzelf identificeert als lesbienne. U kreeg problemen op een verjaardagsfeestje van één van de meisjes die ook bij madame Linda woonde, nadat enkele jongens jullie benaderden omwille van jullie geaardheid. U ging naar de politie en vertelde dat u lesbisch was, maar zij hielpen jullie niet. U keerde terug naar huis, de politie benaderde jullie thuis omwille van jullie lesbische activiteiten, waarna madame Linda jullie het huis uitstuurde en u op straat belandde. U werd geholpen door een Duitse man om het land te verlaten.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u een medisch rapport neer waarin wordt vermeld dat u symptomen vertoont van het posttraumatische stressstoornis (PTSS) en reacties die eigen zijn aan personen die slachtoffer zijn geworden van seksueel misbruik en mensenhandel. Hierbij wordt ook verklaard dat deze symptomen aanleiding geven tot incoherente en onvolledige verklaringen. Het medisch rapport maakt ook melding van gedwongen prostitutie met mannen en uw (homoseksuele) relatie met één van de meisjes die ook bij madame Linda verbleef.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U legde ter ondersteuning van uw volgend verzoek een medisch rapport (d.d. 16.04.2026) neer inzake uw psychologische toestand en de gevolgen die deze zouden hebben op uw vermogen verklaringen af te leggen doorheen de asielpprocedure (zie groene map). Het rapport geeft aan dat u moeite heeft om spontaan over uw ervaringen te vertellen en dat u nood heeft aan herhaalde aansporingen en specifieke vragen om belangrijke elementen van uw ervaringen uit de doeken te doen. Het rapport geeft aan dat uw terughoudendheid en schaamte in lijn liggen met gewoonlijke klinische reacties van personen die slachtoffer zijn geworden van seksueel misbruik en mensenhandel. Ook wordt er melding gemaakt van nachtmerries, herinneringen aan traumatische ervaringen uit het verleden, slapeloosheid, slaapstoornissen en vermijdingsgedrag die in lijn liggen met de symptomatologie van iemand met PTSS. Tot slot wordt er ook vermeld dat u verontrustende hoorervaringen ervaart, waarbij u stemmen hoort die u vertellen dat u zou moeten sterven, alsook die u op het idee brengen van de dood.

Aan het begin van het onderhoud in het gesloten centrum van Holsbeek (CIH) werd er u duidelijk verteld wat de insteek van het onderhoud was en hoe het onderhoud zou verlopen. Er werd u nadrukkelijk gezegd dat het onderhoud op uw eigen tempo en ritme kon verlopen, en dat u steeds om een pauze kon vragen wanneer gewenst. Ook kon u uitleg vragen bij vragen die voor u niet duidelijk waren (CGVS, p. 2-3).

Er werd u daarnaast ook gevraagd of u psychologische behandeling verkreeg, waarop u negatief antwoordde (CGVS, p. 4 en 6). U verklaarde slechts medicatie te krijgen voor uw moeilijkheden om te kalmeren en te slapen (CGVS, p. 4). U gevraagd op welke manier uw psychologische moeilijkheden uw vermogen om consistente verklaringen af te leggen beïnvloeden, antwoordt u dat u bang bent en beschaamd (CGVS, p. 5) en dat u moeilijkheden ervaart met praten over de prostitutie met mannen die u heeft moeten ondergaan (CGVS, p. 5). U gevraagd of u zich op het moment van het onderhoud mentaal en fysiek sterk genoeg voelde om het onderhoud te doen, antwoordde u bevestigend, maar vermeldde u dat u stress had (CGVS, p. 5).

Wanneer er u aan het begin van een nieuw onderdeel van uw relaas werd gevraagd of u op het moment van uw onderhoud wel over de problemen kon praten, antwoordde u telkens bevestigend (CGVS, p. 6 en 8).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud in het CIH blijkt verder dat het persoonlijk onderhoud soms emotioneel, maar op normale wijze verlopen is. Er werd u telkens de tijd en ruimte geboden die u nodig had om uw verhaal te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken, u legde immers een vals Duits visum neer, rechtvaardigde in de eerste plaats dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat uw volgende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk dient verklaard te worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgende verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Het CGVS besluit na het persoonlijk onderhoud op 12 mei 2026 dat er naar aanleiding van onderhavig onderzoek geen bijkomende inhoudelijke elementen aanwezig zijn die relevant zijn wat betreft de definitieve uitkomst van uw verzoek om internationale bescherming.

1. Er kan niet voldoende gewicht gegeven worden aan uw verklaringen te zijn gedwongen om te slapen met mannen nadat jullie zouden zijn betrappt geweest 'als lesbiennes'.

- Er werd reeds geen geloof gehecht aan uw verklaringen uit uw eerste verzoek tot internationale bescherming inzake uw gedwongen prostitutie (met vrouwen), seksuele geaardheid en de problemen (met de jongens en politie) die hieruit volgden (zie beslissing d.d. 27.03.2026). Uit uw verklaringen komt naar voor dat de gedwongen prostitutie (met mannen) zogenaamd begon nadat jullie problemen ervaarden met de jongens, zodat jullie jullie activiteiten als lesbiennes konden verbergen (CGVS, p.). Aangezien u de lesbische prostitutie en de problemen met de jongens niet aannemelijk kon maken tijdens uw eerste verzoek en hieromtrent geen nieuwe elementen naar boven kwamen die deze evaluatie vermogen aan te passen tijdens uw volgend verzoek, kan het CGVS niet zonder meer de gebeurtenissen die daaruit volgde, aannemen. Hierdoor wordt de premisse van de problemen die u ervaarde ten gevolgen van de gedwongen prostitutie met mannen in ernstige mate ondergraven.

2. Waar het door u neergelegde attest getuigt van uw medische en psychologische moeilijkheden en uw hieruit volgende moeilijkheden om spontane en consistente verklaringen te geven, vermogen de vaststellingen in het rapport niet de algehele geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

- Zoals reeds vermeld, werd er tijdens het onderhoud rekening gehouden met uw bijzondere procedurele noden werd er meermaals met u afgetast over uw noden doorheen het onderhoud. U gevraagd naar de prostitutie met mannen en uw relatie met één van de meisjes die ook bij uw madame Linda inwoonde – waarover u aangaf moeilijkheden te hebben om over te praten – werd u telkens aan het begin van het onderwerp gevraagd of u in de mogelijkheid was er tijdens het onderhoud over te kunnen praten, waarop u telkens bevestigend antwoordde (CGVS, p. 6).

- Waar de arts in het medisch dossier ook nog aangeeft dat uw rurale afkomst en opleiding en hieruit volgenderelatieve isolatie van de algemene Ghanese maatschappij aan de oorzaak kan liggen van uw onwetendheid over de situatie en context voor homoseksuele personen in Ghana (zie medisch rapport in groene map), stelt het CGVS dat er geenszins van kan worden uitgegaan dat u laaggeschoold zou zijn of louter een rurale achtergrond zou hebben. Immers, u geeft zelf aan dat u uw senior high school volbracht (CGVS, p. 3) en geeft aan dat u zelf uw relaas coherent en duidelijk hebt neergeschreven in verband met uw volgend verzoek voor de DVZ (CGVS, p. 2). Waar de arts ook aangeeft dat u tekenen vertoont van PTSD en moeilijkheden ervaart om consistente verklaringen af te leggen, kan een arts of therapeut weliswaar vaststellen dat verzoeker aan de criteria voor een diagnose voldoet, doch baseert hij zich hiervoor grotendeels op verzoekers verklaringen en kan niet inschatten of deze diagnose verband houdt met

eventuele problemen die verzoeker in Ghana gehad zou hebben. Waar deze medische beroepsbeoefenaar zich uitspreekt over de (waarachtigheid van de) omstandigheden die aan de basis zouden liggen van verzoekers psychische gezondheidstoestand, doet hij echter aan waarheidsvinding, hetgeen niet tot zijn bevoegdheden of opdracht behoort.

- Tevens dient vastgesteld dat de uiteenlopende en ernstige diagnose die in dit medisch attest wordt gemaakt, zich blijkt te baseren op een eenmalig onderzoek d.d. 16/04/2026. U verklaart voorts niet in behandeling te zijn bij een psycholoog (CGVS, p. 4 en 5). Op geen enkele manier wordt in het door u neergelegde attest uiteengezet hoe de door u gemelde psychische klachten werden onderzocht, en hoe op basis van een eenmalig gesprek tot de gestelde diagnose werd gekomen. Het bevat geen objectieve uiteenzetting van de werkwijze die gehanteerd werd, noch welke feitelijke, objectieve vaststellingen konden worden gedaan met betrekking tot de door u gemelde klachten. Het is dan ook geheel onduidelijk op welke basis de opsteller van het attest tot de conclusie komt dat de door u genoemde klachten gegrond zijn, en hoe zij eenduidig wijzen op een posttraumatisch stresssyndroom. Evenmin kan uit dit attest blijken dat uw cognitieve vermogens dermate zijn aangetast in die mate dat u niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen en te voldoen aan uw verplichtingen in het kader van de procedure. Hoewel er sprake is van terughoudendheid en moeilijkheden om spontaan zaken te vertellen, toont het attest bezwaarlijk aan dat u tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek daadwerkelijk niet of onvoldoende bij machte was om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in uw verzoek om internationale bescherming. Nergens in dit attest wordt immers in concreto en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate uw problemen een deelname aan de procedure internationale bescherming en het persoonlijk onderhoud verhinderde of bemoeilijkte.

- In het door u neergelegd medische attest worden voorts verschillende littekens die op uw lichaam zichtbaar zijn – op uw rechterschouder, linkerknie, linkerbeen en linker elleboog – besproken, en wordt gesteld dat deze littekens compatibel zijn met de oorzaak die u eraan toedicht. Echter vormen deze vaststellingen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan echter nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen zijn opgelopen. Deze vaststellingen laten dan ook niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enige middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1A van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/8 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangevoerde bepalingen. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij ten onrechte de bewijskracht van het medisch attest van 16 april 2026 heeft miskend. Zij stelt dat dit attest een wezenlijk nieuw en pertinent element vormt in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, aangezien het een objectieve medische verklaring biedt voor de vermeende inconsistenties en het gebrek aan detail die aan de basis lagen van de eerdere weigeringsbeslissing. Volgens haar erkent het CGVS bovendien zelf de aanwezigheid van fysieke littekens en een ernstige posttraumatische stressstoornis, zodat de daarin vastgestelde trauma's niet worden betwist.

De verzoekende partij voert verder aan dat de verwerende partij het medisch verslag niet mocht verwerpen louter omdat het mede gebaseerd is op haar verklaringen of omdat het werd opgesteld na een eenmalig onderzoek. Onder verwijzing naar rechtspraak van het VN-Comité tegen Foltering en richtlijnen van het UNHCR betoogt zij dat medische attesten die trauma's vaststellen verenigbaar met de aangehaalde feiten een zelfstandig en objectief bewijselement vormen. Zij benadrukt dat wetenschappelijk is aangetoond dat trauma's en PTSS het geheugen, de concentratie en het vermogen om een coherent relaas af te leggen ernstig kunnen aantasten, zodat eventuele tegenstrijdigheden of onvolledigheden niet zonder meer afbreuk doen aan haar geloofwaardigheid.

Daarnaast stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij ten onrechte belang hecht aan het feit dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud bevestigend antwoordde op de vraag of zij kon spreken. Volgens haar houdt deze redenering geen rekening met de symptomen van PTSS bij slachtoffers van seksueel geweld, zoals vermijdingsgedrag, schaamte en dissociatie.

Voorts voert zij aan dat, eenmaal een begin van bewijs van haar kwetsbaarheid werd voorgelegd, op het CGVS een versterkte samenwerkingsplicht rustte overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat zij zich sinds haar detentie volledig onder de controle van de Belgische Staat bevindt en dat het daarom onzorgvuldig is haar tegen te werpen dat zij geen psychologische behandeling volgt. Volgens haar hadde verwerende partij, indien het twijfelde aan de inhoud of de draagwijdte van het medisch attest, zelf bijkomend onderzoek moeten verrichten of een onafhankelijke medische expertise moeten bevelen met toepassing van artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij besluit dat de verwerende partij door het medisch attest zonder verder onderzoek terzijde te schuiven haar actieve samenwerkingsplicht heeft geschonden en onvoldoende zorgvuldig heeft gehandeld. Volgens haar is de bestreden beslissing bijgevolg genomen in strijd met artikel 3 EVRM, de artikelen 48/6, 48/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, alsook met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat zij bij een terugkeer naar Ghana een reëel risico loopt op vervolging en op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zij voert aan dat zij in Ghana slachtoffer was van gedwongen prostitutie, haar lesbische geaardheid heeft ontdekt en het land heeft verlaten na homofobe bedreigingen en agressie. Volgens haar plaatsen deze elementen haar in een bijzonder kwetsbare risicocategorie.

De verzoekende partij wijst erop dat homoseksuele handelingen in Ghana strafbaar zijn en dat LGBTIQ+-personen er worden geconfronteerd met ernstige maatschappelijke stigmatisering, discriminatie en geweld. Onder verwijzing naar diverse internationale rapporten stelt zij dat lesbische vrouwen vaak het slachtoffer worden van bedreigingen, fysiek geweld, verstoting door hun familie, gedwongen huwelijken en zogenaamde conversiepraktijken. Zij benadrukt tevens dat de situatie verder is verscherpt door recente wetgevende initiatieven die niet enkel homoseksuele handelingen, maar ook de identificatie als LGBTIQ+-persoon en de verdediging van hun rechten viseren.

Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat de Ghanese autoriteiten geen effectieve bescherming bieden aan LGBTIQ+-personen. Volgens haar blijkt uit verschillende bronnen dat politie en andere overheidsinstanties zelf betrokken zijn bij intimidatie, misbruik en discriminatie van seksuele minderheden, waardoor slachtoffers geen toegang hebben tot daadwerkelijke bescherming of rechtsmiddelen.

Voorts benadrukt de verzoekende partij haar bijzondere kwetsbaarheid als alleenstaande vrouw, zonder sociaal of familiaal netwerk in Ghana, en als voormalig slachtoffer van mensenhandel en seksueel geweld. Zij stelt dat zij bij terugkeer zal worden blootgesteld aan een patriarchale samenleving waarin vrouwen die afwijken van de traditionele normen worden gemarginaliseerd en geconfronteerd met psychologisch, fysiek en seksueel geweld.

Ten slotte verwijst de verzoekende partij naar het medisch verslag van 16 april 2026, waaruit volgens haar blijkt dat een terugkeer naar Ghana een hoog risico inhoudt op hertraumatisering, een ernstige verslechtering van haar mentale gezondheidstoestand en zelfs levensgevaar. Zij besluit dat haar persoonlijke situatie, samen met de algemene situatie van lesbische vrouwen in Ghana, aantoont dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade. Volgens haar had de verwerende partij haar bijgevolg de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, moeten toekennen.

2.4. Concluderend stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij ten onrechte de door haar neergelegde medische stukken, waaruit een ernstige posttraumatische stressstoornis en fysieke letsels blijken, op formele gronden heeft verworpen. Volgens haar miskent de verwerende partij hierdoor de draagwijdte van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, evenals haar samenwerkings- en onderzoekspllicht. Zij voert tevens aan dat haar ten onrechte wordt verweten geen psychologische behandeling te volgen, terwijl zij zich in een gesloten centrum onder de controle van de Belgische autoriteiten bevindt.

Daarnaast herhaalt de verzoekende partij dat zij als alleenstaande vrouw, voormalig slachtoffer van mensenhandel en lesbische bij terugkeer naar Ghana een reëel risico loopt op vervolging en op behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Volgens haar wordt dergelijk gendergerelateerd en homofob geweld in Ghana niet doeltreffend bestreden en zelfs versterkt door het bestaande wettelijke en maatschappelijke kader.

De verzoekende partij besluit hieruit dat de bestreden beslissing onzorgvuldig en onwettig is en genomen werd in strijd met het Vluchtelingenverdrag, artikel 3 EVRM, de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, alsook met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verzoekt de Raad in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en, in uiterst subsidiaire orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde bijkomende onderzoeksmaatregelen te laten verrichten.

3. Beoordeling

3.1. Wat betreft de bijzondere steunmaatregelen kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen:
“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U legde ter ondersteuning van uw volgend verzoek een medisch rapport (d.d. 16.04.2026) neer inzake uw psychologische toestand en de gevolgen die deze zouden hebben op uw vermogen verklaringen af te leggen doorheen de asielpcedure (zie groene map). Het rapport geeft aan dat u moeite heeft om spontaan over uw ervaringen te vertellen en dat u nood heeft aan herhaalde aansporingen en specifieke vragen om belangrijke elementen van uw ervaringen uit de doeken te doen. Het rapport geeft aan dat uw terughoudendheid en schaamte in lijn liggen met gewoonlijke klinische reacties van personen die slachtoffer zijn geworden van seksueel misbruik en mensenhandel. Ook wordt er melding gemaakt van nachtmerries, herinneringen aan traumatische ervaringen uit het verleden, slapeloosheid, slaapproornissen en vermijdingsgedrag die in lijn liggen met de symptomatologie van iemand met PTSS. Tot slot wordt er ook vermeld dat u verontrustende hoorervaringen ervaart, waarbij u stemmen hoort die u vertellen dat u zou moeten sterven, alsook die u op het idee brengen van de dood.

Aan het begin van het onderhoud in het gesloten centrum van Holsbeek (CIH) werd er u duidelijk verteld wat de insteek van het onderhoud was en hoe het onderhoud zou verlopen. Er werd u nadrukkelijk gezegd dat het onderhoud op uw eigen tempo en ritme kon verlopen, en dat u steeds om een pauze kon vragen wanneer gewenst. Ook kon u uitleg vragen bij vragen die voor u niet duidelijk waren (CGVS, p. 2-3).

Er werd u daarnaast ook gevraagd of u psychologische behandeling verkreeg, waarop u negatief antwoordde (CGVS, p. 4 en 6). U verklaarde slechts medicatie te krijgen voor uw moeilijkheden om te kalmeren en te slapen (CGVS, p. 4). U gevraagd op welke manier uw psychologische moeilijkheden uw vermogen om consistente verklaringen af te leggen beïnvloeden, antwoordt u dat u bang bent en beschaamd (CGVS, p. 5) en dat u moeilijkheden ervaart met praten over de prostitutie met mannen die u heeft moeten ondergaan (CGVS, p. 5). U gevraagd of u zich op het moment van het onderhoud mentaal en fysiek sterk genoeg voelde

om het onderhoud te doen, antwoordde u bevestigend, maar vermeldde u dat u stress had (CGVS, p. 5). Wanneer er u aan het begin van een nieuw onderdeel van uw relaas werd gevraagd of u op het moment van uw onderhoud wel over de problemen kon praten, antwoordde u telkens bevestigend (CGVS, p. 6 en 8).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud in het CIH blijkt verder dat het persoonlijk onderhoud soms emotioneel, maar op normale wijze verlopen is. Er werd u telkens de tijd en ruimte geboden die u nodig had om uw verhaal te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De Raad treedt deze beoordeling bij. Noch in het verzoekschrift noch in het medisch attest wordt voldoende concreet uiteengezet dat haar psychische problematiek haar verklaringen zou hebben beïnvloed, laat staan waar en op welke wijze. Verzoekende partij toont met haar betoog in haar verzoekschrift en haar verwijzing naar het medisch attest van 16 april 2026 niet *in concreto* aan dat er in haar hoofde sprake is van een dermate ernstige psychologische problematiek, dat deze noopte tot het treffen van bijzondere steunmaatregelen, noch toont zij hiermee aan dat de thans opgeworpen psychologische problematiek van die aard is dat er moet worden aangenomen dat deze alsnog de vaststellingen, zoals deze reeds werden gemaakt in het kader van de eerste en het volgend verzoek om internationale bescherming, zouden kunnen uitklaren of verschonen en dat er derhalve niet langer zou kunnen worden verwezen naar de gedane inhoudelijke beoordeling van haar eerdere verzoeken. Daarenboven blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat aan de verzoekende partij ook concrete en specifieke vragen werden gesteld, zoals ook in het medisch attest van 16 april 2026 wordt aangeraden. Hoewel in het attest melding wordt gemaakt van psychologische moeilijkheden, PTSD-symptomen en een verminderde capaciteit om spontane en consistente verklaringen af te leggen, kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoekende partij niet in staat was om in het kader van haar beschermingsprocedure voldoende coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. De Raad merkt daarbij op dat uit het administratief dossier blijkt dat tijdens het persoonlijk onderhoud rekening werd gehouden met het profiel van de verzoekende partij en dat meermaals werd nagegaan of zij in staat was om over gevoelige onderwerpen te spreken, waarop zij telkens bevestigend antwoordde.

3.2. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich

hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoekende partij nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoekende partij nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.3.1. De verzoekende partij steunt in onderhavig verzoek om internationale bescherming opnieuw op het door haar aangevoerde vluchtmotief uit haar eerste verzoek, met name dat zij lesbisch is en dat zij in Ghana problemen heeft ondervonden omwille van deze geaardheid, nadat zij samen met andere vrouwen werd betrap en aangevallen door buurtbewoners. Zij stelde voorts dat zij nadien onderdook en vreesde voor vervolging in haar herkomstland. Bij beslissing van 27 maart 2026 weigerde de commissaris-generaal de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, aangezien geen geloof werd gehecht aan haar voorgehouden seksuele geaardheid noch aan de daaruit voortvloeiende problemen omwille van haar tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingesteld.

3.3.2. In het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming houdt verzoekende partij vast aan haar eerdere verklaringen en voert zij bijkomend aan dat zij, na de beweerde problemen met buurtbewoners, gedwongen werd tot prostitutie, eerst met vrouwen en nadien met mannen, zogenaamd om haar geaardheid te verbergen en verdere problemen te vermijden. Bij haar verzoekschrift voegt zij voorts een medisch attest d.d. 16 april 2026 toe, opgesteld door een arts en een klinisch psychologe E, waarin de medische en psychologische situatie van de verzoekende partij uitgebreid wordt toegelicht.

De kernvraag is of de elementen die heden worden aangereikt kunnen worden gekwalificeerd als 'nieuwe elementen' die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat huidig volgend beschermingsverzoek van verzoekende partij geen elementen bevat die de kans aanzienlijk

groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

In voormeld medisch attest wordt vooreerst een overzicht verschaft van de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de voorgehouden gedwongen prostitutie in eerste instantie met vrouwen en vervolgens met mannen, alsook van haar seksuele geaardheid. Vervolgens wordt een overzicht geboden van het klinisch onderzoek.

De verzoekende partij verwijst met betrekking tot het door haar neergelegde medisch attest naar een aantal arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), het Hof van justitie en de beslissing E.K.W. t. Finland van het Comité tegen Foltering (CAT, E.K.W. c. Finlande, 4 mei 2015, CAT/C/54/D/490/2012, § 9.6), .

Waar verzoekende partij verwijst naar de beslissing E.K.W. t. Finland van het Comité tegen Foltering (CAT, E.K.W. c. Finlande, 4 mei 2015, CAT/C/54/D/490/2012, § 9.6), stelt de Raad vast dat uit deze beslissing niet kan worden afgeleid dat een medisch attest op zichzelf een doorslaggevend bewijs vormt van de waarachtigheid van de aangevoerde feiten. De aangehaalde beslissing benadrukt weliswaar dat de mogelijke impact van trauma in rekening dient te worden gebracht bij de beoordeling van verklaringen, doch verhindert niet dat de nationale asielinstanties de geloofwaardigheid van een relaas blijven toetsen aan de hand van alle elementen van het dossier.

Het EHRM stelt in zijn rechtspraak dat in het asielrecht aan medische stukken een passend gewicht moet worden toegekend (o.m. EHRM (GK), 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C./Zweden, § 55, EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, M.O.M./Frankrijk, §§ 39-41 en EHRM 10 oktober 2013, nr. 18913/11, K.K./Frankrijk).

Het arrest van het EHRM van 9 maart 2010 in de zaak nr. 41827/07, R.C. tegen Zweden, dewelke betrekking heeft op medische bewijsstukken die een vluchtrelaas bevestigen dat over het algemeen consistent was, niettegenstaande enkele onzekere aspecten die echter niet de algemene geloofwaardigheid van dat relaas ondermijnen en waarbij het aan de overheid toekwam om elke twijfel te weerleggen. Het EHRM acht in zijn arrest van 19 september 2013 in de zaak nr. 10499/11, R.J. tegen Frankrijk, de motivering in een vonnis dat een medisch attest het bestaan van een oorzakelijk verband tussen de medische vaststellingen en de verklaringen van een verzoeker niet rechtvaardigt onvoldoende. In deze zaak achtte het EHRM het medisch attest een bijzonder belangrijk stuk. De aard, ernst en het recente karakter van de verwondingen die op gedetailleerde wijze zijn weergegeven in het medisch attest van R.J. en die overeenstemmen met het asielrelaas, vormen immers een sterk vermoeden van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dat verzoeker in zijn land van herkomst is aangedaan. Het EHRM is in die zaak van oordeel dat de sterke vermoedens over de oorsprong van de verwondingen van de betrokkene niet worden weggenomen door zich in het desbetreffende vonnis enkel te beroepen op het onvolledige karakter (*“caractère lacunaire”*) van het asielrelaas.

Evenwel heeft het EHRM ook nuancerings in zijn rechtspraak gebracht: *“[...] However, leaving aside deportations to countries where the general situation is sufficiently serious to conclude that the return of any refused asylum seeker thereto would constitute a violation of Article 3 of the Convention, the Court acknowledges that in order for a State to dispel a doubt such as mentioned in R.C. v. Sweden, the State must at least be in a position to assess the asylum seeker's individual situation. However, this may be impossible, when there is no proof of the asylum seeker's identity and when the statement provided to substantiate the asylum request gives reason to question his or her credibility. Moreover, as stated above, the Court's established case-law is that in principle it is for the person to be expelled to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he or she would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3. Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it. Accordingly, the Court considers that where an asylum seeker, like the first applicant, invokes that he or she has previously been subjected to ill-treatment, whether undisputed or supported by evidence, it may nevertheless be expected that he or she indicates that there are substantial and concrete grounds for believing that upon return to the home country he or she would be exposed to a risk of such treatment again, for example because of the asylum seeker's political activities, membership of a group in respect of which reliable sources confirm a continuing pattern of ill-treatment on the part of the authorities, a pending arrest order, or other concrete difficulties with the authorities concerned. (...)”* (EHRM 5 september 2013, nr. 61204/09, I. t. Zweden, § 62). Uit deze paragraaf kan worden afgeleid dat een medisch bewijs enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast, zoals voorzien in de zaak R.C., indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan worden aangenomen dat een terugkeer naar het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Enkel als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om een twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, toch kunnen mutatis mutandis uit voormelde rechtspraak nuttige richtlijnen worden afgeleid voor het gewicht dat aan medische attesten in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas moet worden gegeven en dit zowel wat betreft de eventuele eerdere vervolging als de eventuele eerdere ernstige schade (zie ook artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 4, lid 4 van de Richtlijn 2011/95/EU).

In tegenstelling tot de EHRM-zaken R.C. en J.K., is er in dit geval geen sprake van een algemeen coherent en geloofwaardig vluchtrelaas. Er werd reeds in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming vastgesteld dat haar verklaringen omtrent haar seksuele geaardheid en daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn (zie *supra*).

De Raad wijst erop dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de littekens van een patiënt. Hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarin de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Een medisch attest volstaat op zich dan ook niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk medisch attest moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekster hierover. Daarbij moet worden nagegaan of door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde medische attest voldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de vastgestelde littekens het gevolg zijn van verwondingen die werden toegebracht, in de door verzoekster verklaarde omstandigheden. De arts die het betrokken medisch attest heeft opgesteld is zich ten zeerste hiervan bewust, nu de arts uitdrukkelijk het medisch attest opdeelt in een gedeelte, gebaseerd op wat verzoekster heeft verteld, enerzijds; en een objectief gedeelte gebaseerd op de eigen professionele waarnemingen, anderzijds.

In het medisch attest wordt aangegeven dat verzoekster littekens vertoont die “*compatibles avec les séquelles des coups et blessures que la patiente dit avoir reçues par les hommes qui l’ont battue lors d’une fête entre femmes lesbiennes*” (vrij vertaling: die overeenkomen met de verwondingen die de patiënte zegt te hebben opgelopen door de mannen die haar tijdens een lesbisch feest hebben geslagen”). De Raad benadrukt evenwel dat een loutere compatibiliteitsvaststelling op zich geen uitsluitel biedt omtrent de oorzaak van deze letsels, noch toelaat om met de vereiste graad van zekerheid te besluiten dat deze daadwerkelijk het gevolg zijn van de door verzoekende partij ingeroepen feiten. Dergelijke vaststelling impliceert immers slechts dat de beschreven letsels niet onverenigbaar zijn met het relaas, doch sluit andere mogelijke ontstaanswijzen geenszins uit. Het attest preciseert bovendien geen graad van waarschijnlijkheid noch een differentiële diagnose van mogelijke oorzaken van de vastgestelde littekens. Evenmin wordt uitspraak gedaan over de ouderdom of recentheid van de littekens. Bijgevolg blijkt uit het medisch attest niet dat de vastgestelde littekens dermate overeenstemmend zijn met de door de verzoekende partij verklaarde handelingen, dat andere verwondingen moeten worden uitgesloten en geen andere oorzaken voor de vastgestelde littekens mogelijk zijn. Gelet op het geheel van deze vaststellingen en anders dan in de door verzoekster geciteerde de EHRM-zaak R.J., kan hier dan ook niet worden gesteld dat in het voorliggende medisch attest de aard, ernst en het recente karakter van de verwondingen op gedetailleerde wijze worden weergegeven, noch blijkt uit het medisch attest dat de vastgestelde littekens van verzoekster onbetwist het gevolg zijn van foltering. De arts kan echter geen uitsluitel geven over de context of de omstandigheden waarin dergelijke verwondingen of littekens zijn opgelopen. De arts vermeldt in casu haar verklaringen over de context, maar gezien dit de verklaringen van verzoekster zelf betreft, kan de arts het waarheidsgehalte van deze context niet kennen. De Raad stelt dus vast dat uit dit medische attesten inderdaad niet kan blijken dat de verzoekende partij deze verwondingen heeft opgelopen als gevolg van mishandeling omwille van haar geaardheid. Hoe betreurenswaardig ook, verzoekster kan om een andere reden verwond of mishandeld geweest zijn. Er staat dus geen oorzakelijk verband vast tussen verzoeksters verklaring dat zij vervolgd wordt omwille van haar seksuele geaardheid en de verwondingen die bij haar werden vastgesteld.

Wat betreft de vermelding van een posttraumatisch stresssyndroom, wordt in het medisch attest geen nadere toelichting hieromtrent verschaft. Dienaangaande wijst de Raad erop dat de psychologische problemen van een verzoekster op zich haar vluchtrelaas niet aannemelijk maken. Een psychische problematiek kan immers uiteenlopende oorzaken hebben, die niet noodzakelijk verband houden met de door verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten. Bij het stellen van een diagnose en het identificeren van mogelijke oorzaken ervan is een psycholoog of arts bovendien in belangrijke mate aangewezen op de verklaringen van de betrokkene zelf, hetgeen *in casu* eveneens het geval blijkt te zijn. De in het attest opgenomen beschouwingen omtrent de oorsprong van de psychische problematiek van verzoekende partij en de gebeurtenissen die daaraan ten grondslag zouden liggen, steunen immers hoofdzakelijk op haar eigen verklaringen. Hoewel een psycholoog of arts bevoegd is om medische of psychologische klachten vast te stellen en desgevallend een diagnose te formuleren, komt het hem niet toe zich uit te spreken over de geloofwaardigheid van de door een verzoeker om internationale bescherming aangehaalde vervolgingsfeiten.

Een dergelijke beoordeling behoort immers uitsluitend tot de bevoegdheid van de asielinstanties. Waar de auteurs van het attest zich uitspreken over de omstandigheden die aan de basis zouden liggen van de vastgestelde psychische problematiek, begeven zij zich derhalve op het terrein van de waarheidsvinding, hetgeen niet tot hun deskundigheid noch tot hun opdracht behoort. Daarnaast stelt de Raad vast dat de in het attest vermelde diagnoses gebaseerd blijken te zijn op één enkel onderzoek van 16 april 2026. Uit het attest blijkt niet dat verzoekende partij een langdurig therapeutisch traject heeft doorlopen, noch wordt uiteengezet welke concrete onderzoeksmethoden werden gehanteerd om tot de vermelde diagnoses te komen. Evenmin bevat het attest een objectieve en verifieerbare beschrijving van de vaststellingen waarop de auteurs zich baseren. Bij gebrek aan een dergelijke methodologische onderbouwing kan aan de erin vervatte conclusies slechts een beperkte bewijswaarde worden toegekend. Met dit attest toont de verzoekende partij niet aan dat de thans opgeworpen psychologische problematiek van die aard is dat er moet worden aangenomen dat deze alsnog de vaststellingen, zoals deze reeds werden gemaakt in het kader van de eerste verzoek om internationale bescherming, zouden kunnen uitklaren of verschonen en dat er derhalve niet langer zou kunnen worden verwezen naar de gedane inhoudelijke beoordeling van haar eerdere verzoeken.

De Raad benadrukt dat een medisch attest niet als alleenstaand kan worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar dat het deel uitmaakt van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het medisch attest moet daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de door verzoekster afgelegde verklaringen. Het weze benadrukt dat de Vreemdelingenwet de asielinstanties een eigen bevoegdheid verleent om de coherentie en aannemelijkheid te beoordelen van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming over de feitelijke omstandigheden waarin de beweerdte mishandeling is gepleegd en de redenen daarvoor. Alle elementen in acht genomen, meent de Raad dat het thans voorliggende medisch attest, sterk vermoeden of aanwijzing vormt dat de littekens en psychologische problematiek werden veroorzaakt in de door verzoekster geschetste omstandigheden, met name een mishandeling omwille van verzoeksters seksuele geaardheid. In tegenstelling tot de EHRM-zaak R.J. werd het vluchtrelaas van verzoekster ook niet onvolledig, doch wel ongeloofwaardig bevonden.

Concluderend stelt de Raad vast dat het medisch attest niet van die aard om een ander licht te werpen op de reeds eerder gedane bevindingen inzake verzoeksters verklaringen die geen blijk geven van een geloofwaardig vluchtrelaas en iedere positieve overtuigingskracht ontberen, zoals reeds werd uiteengezet in het kader van het eerste om internationale bescherming.

De Raad betwist niet dat trauma gevolgen kan hebben voor het geheugen, de concentratie en het vermogen om gebeurtenissen coherent weer te geven, zoals aangehaald in de UNHCR-richtsnoeren vermeld door de verzoekende partij in het verzoekschrift. Deze richtsnoeren houden evenwel niet in dat vastgestelde inconsistenties automatisch buiten beschouwing moeten worden gelaten, noch dat iedere tegenstrijdigheid noodzakelijk voortvloeit uit een traumatische ervaring. Zoals hoger reeds uiteengezet, heeft verwerende partij rekening gehouden met de door verzoekende partij aangevoerde psychologische problematiek, doch geoordeeld dat deze de eerdere geloofwaardigheidsbeoordeling niet vermag om te keren.

Waar verzoekende partij voorts aanvoert dat de neerlegging van het medisch verslag een omkering van de bewijslast in de zin van artikel 3 van het EVRM met zich brengt, kan zij evenmin worden gevolgd. Noch uit artikel 3 van het EVRM, noch uit artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet volgt dat de voorlegging van een medisch attest automatisch tot gevolg heeft dat de bewijslast volledig op de asielinstanties komt te rusten. De samenwerkingsplicht bedoeld in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet betreft een gedeelde verplichting en ontslaat de verzoeker niet van zijn verantwoordelijkheid om de elementen ter staving van zijn verzoek aan te brengen.

Ook uit het arrest M.M. van het Hof van Justitie (HvJ, *M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform*, 22 november 2012, C-277/11, punt 66) kan niet worden afgeleid dat verwerende partij gehouden was een bijkomend medisch onderzoek te bevelen. Uit deze rechtspraak volgt dat de bevoegde instantie actief dient samen te werken bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, doch niet dat zij verplicht is om in elk dossier waarin medische stukken worden neergelegd een deskundigenonderzoek te organiseren.

Evenmin kan uit het arrest *X t. International Protection Appeals Tribunal* (HvJ, 29 juni 2023, C-756/21, punt 57) worden afgeleid dat artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet een verplichting inhoudt om een medische expertise te bevelen zodra een verzoeker een medisch attest voorlegt. Zoals verwerende partij terecht opmerkt, laat artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet een dergelijke onderzoeksmaatregel toe wanneer dit noodzakelijk wordt geacht, doch blijkt uit geen enkele bepaling dat een expertise verplicht zou zijn telkens wanneer een verzoeker psychologische klachten aanvoert.

Ten slotte kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat verwerende partij haar ten onrechte verwijt geen psychologische opvolging te genieten tijdens haar verblijf in het gesloten centrum. De Raad stelt

vast dat de bestreden beslissing niet uitsluitend, noch doorslaggevend, steunt op deze vaststelling. Verwerende partij heeft deze omstandigheid slechts betrokken bij haar globale beoordeling van de bewijswaarde van het neergelegde attest. Bovendien toont verzoekende partij niet aan dat zij verstoken bleef van toegang tot medische zorg, noch dat een eventueel gebrek aan bijkomende begeleiding afbreuk heeft gedaan aan haar mogelijkheid om haar verzoek om internationale bescherming uiteen te zetten.

De door verzoekende partij bij huidig verzoek om internationale bescherming aangereikte elementen vormen louter een voortzetting van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, zoals de commissaris-generaal terecht uiteenzet. Verzoekende partij laat de motivering van de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar in dit verband op goede grond en terecht wordt vastgesteld: *“1. Er kan niet voldoende gewicht gegeven worden aan uw verklaringen te zijn gedwongen om te slapen met mannen nadat jullie zouden zijn betrappt geweest ‘als lesbiennes’.*

• Er werd reeds geen geloof gehecht aan uw verklaringen uit uw eerste verzoek tot internationale bescherming inzake uw gedwongen prostitutie (met vrouwen), seksuele geaardheid en de problemen (met de jongens en politie) die hieruit volgden (zie beslissing d.d. 27.03.2026). Uit uw verklaringen komt naar voor dat de gedwongen prostitutie (met mannen) zogenaamd begon nadat jullie problemen ervaarden met de jongens, zodat jullie jullie activiteiten als lesbiennes konden verbergen (CGVS, p.). Aangezien u de lesbische prostitutie en de problemen met de jongens niet aannemelijk kon maken tijdens uw eerste verzoek en hieromtrent geen nieuwe elementen naar boven kwamen die deze evaluatie vermogen aan te passen tijdens uw volgend verzoek, kan het CGVS niet zonder meer de gebeurtenissen die daaruit volgde, aannemen. Hierdoor wordt de premisse van de problemen die u ervaarde ten gevolgen van de gedwongen prostitutie met mannen in ernstige mate ondergraven.”

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog uitgebreid ingaat op de behandeling van de LGBTQ+ gemeenschap in haar herkomstland, is deze verwijzing – gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas – niet dienstig.

3.3.4. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekende partij terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

3.3.5. Waar verzoekende partij aanvoert dat het artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij de DVZ de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig (tweede) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad benadrukt dat de beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partij in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug

te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
P. SHONIA,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,

P. SHONIA

M. RYCKASEYS